

ADVENTNÝ MODLITEBNÝ TÝŽDEŇ 2014

KRISTOV PRÍCHOD NÁS NABÁDA K SLUŽBE

Zamyslenie č.1

Sme vôňou Kristovou

Text: 2K 2,14-16

„Ale vďaka Bohu, ktorý nám všade dáva triumfovať v Kristovi a na každom mieste nám dáva zjavovať vôňu svojho poznania. Lebo sme vôňou Kristovou Bohu aj medzi tými, ktorí sú na ceste k spaseniu, aj medzi tými, ktorí sú na ceste do zahynutia; týmto vôňou smrti na smrť, tamtým vôňou života na život.“

Apoštol Pavol mohol pred korintskými kresťanmi zhodnotiť svoju službu a napriek všetkým ťažkostiam, nedorozumeniam a v samotnom korintskom zbore mohol konštatovať: **„Ale vďaka Bohu, ktorý nám všade dáva triumfovať v Kristovi a na každom mieste nám dáva zjavovať vôňu svojho poznania.“**

- Obraz triumfálneho sprievodu vojvodcu vracajúceho sa z boja, čo bol obraz pre jeho čitateľov dôverne známy /Kol 2,14- 15 **„a dlžobný úpis, ktorý s predpismi (zákona) proti nám bol a nám prekážal, vymazal a odstránil, pribijúc ho na kríž. Na ňom odzbrojil kniežatstvá a mocnosti a vystavil ich verejne posmechu, triumfujúc nad nimi.“** / tu vykresľuje Pavol svoje úspešné pôsobenie ako účasť na Kristovom triumfálnom sprievode, ktorý mu Boh daroval – nie je to apoštolova zásluha.
- Možno práve predstava triumfálneho sprievodu s vôňou kadidla evokovala Pavlovi obraz „vône poznania“. Ide o poznanie Božieho jednanja v živote, utrpení aj v Kristovom vzkriesení. Toto životodarné poznanie Boh zjavuje skrze apoštolov a aj skrze nás.
- Tu je namieste si položiť otázku, čo dnes Boh môže zjavovať skrze cirkve? V čom triumfálne víťazíme? Nie v čom by sme mali, ale aká je realita! Nie je to náhodou tak, že „triumfálne víťazíme“ v rozdeľovaní, nejednotnosti, závidi, intrigách, ohováraní a farizejstve či pokrytectve? Že triumfálne nesenie evanjelia sa mení na fiasko a divadlo, ktoré tomuto svetu 21 storočia už nič nehovorí???? Že Pavlove slová **„Ale vďaka Bohu, ktorý nám všade dáva triumfovať v Kristovi“** sú utópiou a nezrealizovateľným snom???
- Ďalšie slová našich veršov nás vedú v premýšľaní ďalej: „Aká vôňa sa šíri z našich kresťanských životov, z našich zborov, chrámov, či celej cirkvi?“

„Lebo sme vôňou Kristovou Bohu aj medzi tými, ktorí sú na ceste k spaseniu, aj medzi tými, ktorí sú na ceste do zahynutia;“

My osobne, nielen Božie slovo, ale každý jeden z nás sme „vôňou Kristovou“ či v cirkvi alebo mimo nej, jednoducho úplne všade, kam ideme. Šírieme evanjelium Pána Ježiša Krista medzi ľuďmi ako kadidlo celou svojou existenciou. Preto je tak kľúčové žiť pred Bohom a ľuďmi podľa Božieho slova. Všetci, čo si hovoríme kresťania a myslíme to aspoň trochu vážne, si veľmi osobne vezmeme k srdcu slová nášho Pána a Majstra: **„Nie každý, kto mi hovorí: Pane, Pane! vojde do kráľovstva nebeského, ale ten, kto činí vôľu môjho Otca nebeského. Mnohí mi povedia v onen deň: Pane, Pane, či sme neprorokovali v Tvojom mene, či sme nevyháňali démonov v Tvojom mene a či sme nerobili mnohé divy v Tvojom mene? A vtedy im vyhlásim: Nikdy som vás nepoznal; odíďte odo mňa, páchatelia nepravosti! Každý, kto počúva tieto moje slová a plní ich, podobný bude múdremu mužovi, ktorý si postavil dom na skale....“** (Mt 7,21-24 – KAŽDÝ, KTO POČÚVA A PLNÍ ICH!!!!!!!!!!)

- Povedané ináč, veriaci človek je ako parfum, ktorého vôňu ostatní nemôžu prehliadnuť. A ako nemôžeme ovládať názor druhého na vôňu parfumu, nemôžeme ovplyvniť ani to, ako budú druhí reagovať na naše kresťanské posolstvo a skutky. Ak však zostaneme verní Kristovi, Jeho Duch pôsobiaci v nás bude druhých priťahovať.
- U niekoho pôsobí kázanie evanjelia to, že sa definitívne zatvrdí a odmietne cestu viery, lebo žiaľ, ako Pavol píše vo štvrtej kapitole: **„Ak je aj zakryté naše evanjelium, zakryté je tým, čo hynú. V nich zatemnil Boh tohto sveta myseľ neveriacich, aby sa im nerozsvietilo svetlo evanjelia o sláve Krista, ktorý je obraz Boží.“** (4,3-4 O to viac máme voňať „vôňou Ježiša Krista“, aby im Boh otvoril oči, myseľ a srdce, aby mohli poznať pravdu, ktorá je v Kristovi a tak mohli byť zachránení.
- O to viac, v tomto adventnom čase, keď si pripomíname, že „Pán prichádza“ (a vieme, že už prišiel pre nás a kvôli nám) sami seba postavme do svetla Božieho slova, skúmajme sa, či stojíme vo viere a pravde, dovoľme Duchu Svätému, nech nám povie skrze Písmo, modlitbu, či skrze bratov a sestry, akou vôňou to vlastne sme

a či sa z nášho života, skutkov, rečí či postoja šíri hnilobný zápach, ktorý ostatných od kresťanstva a Krista odrádza, alebo naopak, sme Jeho „ľúbeznu vôňou“.

Zamyslenie č.2 **Sme listom Kristovým**

Text: 2K 3,2-3

„Vy ste naším listom, vpísaným nám do srdca, ktorý poznajú a čítajú všetci ľudia. Ved' je zjavné, že ste listom Kristovým, ktorý sme my písali svojou službou a napísali nie čerňidlom, ale Duchom Boha živého, nie na kamenné dosky, ale na mäsité dosky srdca.“

Skúsme si priznať, kedy sme naposledy napísali normálny, obyčajný list perom na list papiera a poslali ho našou slovenskou poštou. V dnešnom svete internetu, emailov, chatov a smsiek sa to už pomaly stáva raritou a prežitkom.

Práve pri čítaní listov, ktoré človek písal, premýšľal nad tým všetkým /aj preto, že sa to ťažko vymazávalo (žiadne DELETE), „vnášal či vrýval“ tie slová na papier vidieť často hĺbku, osobnosť, dušu. Tu vidieť ten veľký rozdiel od internetového či mobilového spôsobu písania, ktoré je častokrát prázdne, plytké, a tým viac odhaľuje srdce, charakter – tú hlbokú prázdnotu ľudskej duše. A človek potom premýšľa, pre aké hodnoty žijeme, čo je vpísané do nášho srdca, čím to vlastne naše srdce a myseľ krmíme a živíme.

Čo je našim odporúčacím listom?

Apoštol Pavol sa slovami dnešného textu bránil ľuďom, ktorí sa ho snažili obviniť, že „robí obchod so slovom Božím“.

V rečníckych otázkach sa pýta: **„Začíname zase odporúčať samých seba? Či vari potrebujeme, ako niektorí iní, odporúčajúce listy pre vás alebo od vás?“** Odmieťa výčitky, že si, ako možno jeho protivníci, potrebuje zabezpečiť autoritu či popularitu a obdiv odporúčajúcimi listami. Takýto druh odporúčania bol v tej dobe bežný ako medzi židmi tak aj medzi kresťanmi.

- Potrebujeme pre svoju službu, drahí oltárni bratia a sestry, neustále odporúčanie a motivovanie od iných?
- Sme dostatočne motivovaní Božou blízkosťou, Jeho dobrotou starostlivosťou, Jeho Božím slovom, mocou a prítomnosťou Ducha Svätého? **/Či neviete, že ste chrám Boží a Duch Boží prebýva vo vás? Kto kazí chrám Boží, toho skazí Boh, lebo chrám Boží je svätý, a tým ste vy!“** 1K 3,16-17/Či z nás cítiť neustálu únavu, frustráciu, stres, duchovnú prázdnotu, naučené kresťanské frázy???

Apoštol Pavol čelil kritike, že „odporúča sám seba“ a preto s pokojom môže poukázať na ovocie svojej, Bohom požehanej, služby – na korintských veriaciach: **„Vy ste naším listom, vpísaným nám do srdca, ktorý poznajú a čítajú všetci ľudia.“**

- **Apoštol poukazuje na iný druh „odporúčania“.** Ukazuje priamo na Korintský cirkevný zbor a necháva na ostatných, nech si z toho vyvodia záver. Ešte v 1.K píše: **„Ak iným aj nie som apoštolom, ale vám určite som, lebo vy ste pečatou môjho apoštolstva v Pánovi.“** 9,2
- Tým, že „tento list“ je vpísaný do Pavlovho srdca ukazuje na jeho úzke spojenie so zborom (**„Nehovorím ti, aby som vás odsúdil; ved' som už predtým povedal, že ste v našich srdciach, aby sme spolu umierali, aj spolu žili.“** 7,3). Sami vieme, že keď máme niečo hlboko v srdci, viac to prežívame, sme viac citlivejší na podnety, či už negatívne alebo pozitívne, viac to bránime, ale tiež podrobujeme objektívnej kritike – jednoducho nám na tom primárne záleží – myslím, že každý z nás takýto pocit a angažovanosť pozná. A nie, svedčilo by to o našej chudobe ducha a prázdnote srdca.
- Apoštol sa nepotrebuje chváliť a nasilu odporúčať – to robí za neho ovocie toho, do čoho sa celým srdcom vložil a preto môže s čistým svedomím povedať, že tento **„list..... poznajú a čítajú všetci ľudia.“** Ak by klamal, okamžite by bol usvedčený.
- Preto opäť kladiem otázku na kritické sebaskúmanie pre nás farárov a farárky – môžeme aspoň s časti tieto slová vziať na seba a našu službu v CZ, kde sme pastiermi a učiteľmi? Aký „list“ pri pohľade na náš CZ, na život cirkevníkov, ich vzťahy, svätosť, poslušnosť Božiemu slovu „čítajú“ ľudia zo sveta? Nemalo by nás toto zistenie viesť k pokániu a na kolená?
- Tú istú otázku si ale musia položiť aj naši veriaci, ktorí pravidelne /či menej pravidelne/ chodia do chrámov – ako ich život čítajú ľudia, medzi ktorými žijú? Pri pohľade na ich „list ich kresťanstva“ si radšej povedia, že takéhoto boha radšej nechcú, alebo naopak, životom a hlbokým prežívaním viery sú usvedčení a povzbudení hľadať „pravdu, ktorá ich vyslobodí“?

Ved' je zjavné, že ste listom Kristovým, ktorý sme my písali svojou službou a napísali nie čiernidlom, ale Duchom Boha živého, nie na kamenné dosky, ale na mäsité dosky srdca.

- Pavol ďalej krásne rozvíja myšlienku a poukazuje na podstatu. Autorom listu nakoniec nie je Pavol, ktorý je len pisárom, ale sám Pán Ježiš Kristus. A robí to skrze Ducha Svätého, priamo do srdca. Nie na kameň, ako na Sinaji /Ex 31,18/. Apoštol preto zdôrazňuje, že absolútne prioritné sú zmenené životy, nové srdcia a nie formy a obrady.
- Úlohou každého, kto v cirkvi a v CZ zastáva nejaký úrad je formovať a viesť jemu /im/ zverený úrad nielen k mnohým akciám a podujatiam, aktivitám ale hlavne viesť k pokániu, zmene zmysľovania, do Božieho slova a poslušnosti, k osobnej svätosti a oddelenosti od hriechu a sveta – a to všetko v moci a autorite Ducha Svätého.

„Lebo toto bude zmluva, ktorú uzavriem s domom Izraela po oných dňoch – znie výrok Hospodinov; Svoj zákon vložím do ich vnútra a vpišem im ho do srdca; ja budem ich Bohom a oni budú mojim ľudom.“ Jer.31,33

Často sa hovorí, že kresťan je jediná biblia, ktorú dnes ľudia čítajú.

Zamyslenie č.3

Spoliehajte sa na Boha

Text: 2K 3,4-5

„Takúto dôveru máme skrze Krista k Bohu. Niežeby sme boli schopní vymyslieť niečo sami od seba, už ako sami zo seba, ale naša schopnosť je z Boha.“

Často mi pri plánovaní nejakej služby, akcie či aktivity prebehne hlavou myšlienka: prečo to robím? Aké ovocie to má priniesť? Chcem tým osláviť Boha či seba? Komu a čo chcem týmto dokázať? Sú moje pohnútky čisté na nezištné? Atd'., tých otázok môže byť viac, možno s odpoveďami je to už horšie. Ale ruku na srdce:

Aké ovocie prináša naša služba? Je jej výsledkom duševné uspokojenie alebo duchovná premena, ktorú môže vyvolať iba Duch Svätý?

Pavol sa nechváli; zásluhy za všetky svoje úspechy pripisuje Bohu. Kým sa falošní učitelia chválili svojou mocou a prestížou, Pavol vyjadruje svoju pokoru a závislosť pred Bohom.

Nikto o sebe nemôže vyhlasovať, že je dostatočný tak on, ako jeho služba bez Božej pomoci. Pán Ježiš povedal: ***„Ja som vínný kmeň a vy ste ratolesti. Kto zostáva vo mne a ja v ňom, ten prináša veľa ovocia, pretože bezo mňa nič nemôžete činiť.“*** J 15,5 Nás Pán a Majster jasne deklaruje princíp, ktorý sa nikdy nezmenil. Ak ***„nezostávame v ňom“***, hlboko, osobne v dôvernom vzťahu a dennodennom nasledovaní, poslušnosti v Jeho slove a závislosti, tak je naše snaženie – akokoľvek dobre mienené a robené – duševné, a v konečnom dôsledku odsúdené na neúspech a Boh sa k nemu nemôže priznať. Dnešné premýšľanie je dobrým časom na skúmanie svojich motívov pre službu, a je úplne jedno, kde slúžime a kam sme povolani. Kiež by sme mali dosť pokory a odvahy s čistým svedomím povedať ako Pavol: ***„Niežeby sme boli schopní vymyslieť niečo sami od seba, už ako sami zo seba, ale naša schopnosť je z Boha.“***

Svoju apoštolskú spôsobilosť, ktorú jeho protivníci popierali tu Pavol odôvodňuje poukazom na povolanie za Služobníka Novej zmluvy, ktorého sa mu dostalo od Boha a Ježiša Krista.

Apoštol svojim výrokom priamo odpovedá

Nikto nie je schopný sám splniť úlohu, ku ktorej ho volá Boh. Naše vlastné schopnosti a šikovnosť bez moci a pomoci Ducha Svätého nás dovedú max. do polovice cesty. A budeme akurát tak frustrovaní. Ako nasledovníci PJK potrebujeme mať charakter a zmocnenie, ktoré dáva iba Boh.

Pavol na začiatku svojich listov jasne deklaruje, kým a k čomu bol povolaný: „Pavel, apoštol (ustanovený) nie ľuďmi ani prostredníctvom človeka, ale Ježišom Kristom a Bohom Otcom, ktorý Ho vzkriesil z mŕtvych.“ G 1,1 alebo

A preto môže korintským kresťanom v pokoji napísať: ***„Lebo toto je naša chvála: svedectvo vlastného svedomia, že sme sa na svete a najmä medzi vami žili v svätosti a čistote Božej, nie v telesnej múdrosti, ale v Božej milosti. Lebo nič iné vám nepíšeme, ako čo čítate, ale aj poznáte, a dúfam, až do konca poznávať budete.“***

2K 1,12-13

Kvôli ohováračom, neprajníkom a tým, ktorí spochybňujú jeho autoritu a poverenie, vyslovene zdôrazňuje, že jeho spôsobilosť pochádza od Boha – ***„Lebo nie sme ako mnohí, ktorí si robia obchod zo slova Božieho, ale hovoríme***

z čistého srdca ako z Boha a pred Bohom v Kristovi.“2,17 alebo **„zaľúbilo sa vyjaviť vo mne svojho Syna, aby som hlásal radostnú zvesť o Ňom medzi pohanmi, ani chvíľu som sa neradil s telom a krvou.“**G 1,16 a priznáva, že sám zo seba nemôže nič – **„Všetko môžem v Kristovi, ktorý ma posilňuje.“**F 4,13 a **„Aj ja, keď som prišiel k vám, bratia, prišiel som nie s vybranými slovami, alebo s múdrosťou zvestovať vám svedectvo o Bohu; lebo som si umienil, že medzi vami nebudem vedieť nič iné, jedine Ježiša Krista, a toho ukrižovaného. A ja som bol u vás i slabý i bojzlivý a veľmi prestrašený, moja reč a moja kázeň nebola v presvedčivých slovách múdrosti, ale v dokazovaní Ducha a moci, aby sa vaša viera nezakladala na ľudskej múdrosti, ale na Božej moci.“**1K 2,1-5

- Iba vtedy to „funguje“, iba v moci Ducha a v povolani Pána Ježiša je evanjelium autentické a má moc meniť životy, prinášať nádej, pokoj, zdravenie, slobodu a nádej.
- Príliš často dnes dokazujeme skrze kázne svoju múdrosť, výrečnosť, vtipnosť, snažíme sa zaujať krasorečnením či pátosom, ale je to akési prázdne, bez moci, je to iba duševné, založené na **„ľudskej múdrosti a nie na noci Božej.“**
- Učme sa v tomto tichom adventnom čase, čo to znamená „zostávať v Ježišovi, byť v ňom hlboko zakorenený.“ Aby sme mohli v pokore povedať a v zhone a hektike života ukázať, že **„naša schopnosť je s Boha.“**

Zamyslenie č.4

Budme služobníkmi Novej zmluvy

Text: 2Kor.3,6

„On nás uspôsobil, aby sme boli služobníkmi novej zmluvy, nie litery, ale Ducha. Lebo litera zabíja, ale Duch oživuje“

Koľkokrát sme už počuli podobné vyjadrenia: kresťanstvo to je samý zákaz a príkaz, to smieš, to nesmieš, samé moralizovanie, posudzovanie a odsudzovanie. Nič také do svojho života nepotrebujem.“ Tak často hodnotia neveriaci ľudia kresťanstvo.

Pozrime sa do seba a priznajme si, či im svojim postojom a životom nedávame „vodu na mlyn“ aby sa takto vyjadrovali, a zabarikádovali sa predsudkami voči evanjeliu.

Je smutné a až tragické od samotných kresťanov počuť vyjadrenia typu: „pre mňa je viera a kresťanstvo bremeno.“ Nedávno ma až zamrazilo, keď som čítal v jednej knihe vyjadrenie jedného veriaceho: „Nikdy by som na druhého človeka nechcel uvaliť bremeno viery v Boha.“ Takto sa bežne vyjadruje človek, ktorý

Je hlboko v nás vpísané /vdaka našej hriešnej povahe/, že na druhých ľudí hľadíme s posudzovaním, že pričasto vidíme v „očiach druhých triesky a vo vlastnom brvno ľahko a radi prehliadame“. Nemáme problém odsúdiť, zaškatuľkovať, moralizovať, či dať nálepku na človeka bez toho, aby sme vedeli v čom ten človek žije, prečo sa tak správa, čím všetkým si musel v živote prejsť.

Apoštol Pavol vedel veľmi dobre, čo je to žiť pod zákonom a čo pod „milosťou“ /tak ako to podrobne rozpísal v liste Rímskym kap.6-7/. Preto mohol povedať **„On nás uspôsobil, aby sme boli služobníkmi novej zmluvy“**.

- Zrazu, milosťou Božou a dielom kríža máme Božiu moc odpúšťať, kde sme predtým nenávideli, pretože nám Ježiš dokonale odpustil. Máme silu milovať, kde iní nenávidia, lebo sme nekonečne milovaní – J 3,16. Máme privilegium prihovárať sa za nepriateľov, nenávisníkov, tých, ktorí si to nezaslúžia, pretože nám bola daná milosť – boli sme takí istí – Ef 2,1-6

Zákon dával ľuďom poznať ich hriechy, nemôže im však dať život. Večný život pochádza od Svätého Ducha, ktorý dáva nový život všetkým, ktorí veria v Ježiša Krista. Morálny zákon nám stále pomáha poukázať na hriech a zjaviť, ako máme žiť, aby sme sa páčili Bohu, ale odpustenie prichádza len z Kristovej milosti -

„Lebo litera zabíja“ – samozrejme vieme, že zákon ani samotné napísané slovo nezabíja. Ale požiadavky zákona bez života a moci Ducha Svätého prinášajú odsúdenie a bremeno, ktoré človeka zlomí. Peter to na Jeruzalemskom konvente jasne povedal: **„Čo teda pokúšate teraz Boha a kladiete učeníkom na šiju jarmo, ktoré ani naši otcovia, ani my nevládali sme niesť?“**Sk 15,10

Naopak, skrze spasenie v Ježišovi Kristovi dáva Duch Svätý život a moc plniť Božiu vôľu. Pán Ježiš povedal **„Duch je, ktorý obživuje, telo nič neosoží“**J 6,63

„Lebo slovo Božie je živé a mocné a je ostrejšie než ktorýkoľvek dvojsečný meč a preniká až do rozdelenia duše a ducha, kĺbov a špíkov a je schopné posudzovať hnutie a zmýšľanie srdca. A nieto tvora skrytého pred Ním, všetko je obnažené a odkryté očiam Toho, ktorému sa budeme zodpovedať.“Žid 4,12-13